

Søren Søndergaard (EL):

Fru Helle Degn forsøger at skabe det indtryk, at Enhedslistens bud er bagudrettet, og at der ikke er noget fremadrettet. Nu var det en af grundene til, at det forslag til vedtagelse, vi lavede, blev så langt, fordi der både var et afsnit, der handlede om fortiden, og et, der handlede om fremtiden. Det kan fru Helle Degn se, når den bliver omdelt; så kan hun læse det.

Men jeg forstår godt, at Socialdemokratiet ikke vil diskutere fortiden, for havde man haft en anden holdning i fortiden fra det internationale samfunds side, var der jo mange af de her problemer, man kunne have undgået.

Fru Helle Degn forsøger også at fremstille det, som om vi optræder bagklogt, at vi efterfølgende finder på noget for ligesom at forklare, hvad der er sket. Jeg vil godt lige læse op for fru Helle Degn, hvad jeg sagde her fra Folketingets talerstol den 8. oktober sidste år. Det var jo inden bombardementerne, kan man sige. Jeg sagde (Folketingets forhandlinger 1998-99, side 107):

»Da man ikke har en plan for« – det internationale samfund – »hvad man vil gøre, hvis bombardementerne ikke lykkes, giver man serberne frit spil i Kosova og prisgiver den kosovaalbanske befolkning til den reaktion, som kommer fra de serbiske nationalister. Og når vi husker Srebrenica, når vi husker Goradze, når vi husker Sarajevo, så ved vi, at den reaktion, den bliver ikke munter.«

Så jeg vil sige til fru Helle Degn: Det her handler ikke om bagklogskab; det handler om at se de ting og de problemer, der er foran og give en anden løsning end den, der fører til problemerne.

(Kort bemærkning).

Peter Skaarup (DF):

Ja, fru Helle Degn har flere gange her fra talerstolen sagt, at Milosevic er en diktator, og ham skal vi have fjernet, eller ham skal vi komme omkring ved. Det er Dansk Folkeparti fuldstændig enig i; han er en diktator, han er en bandit, og vi skal gøre alt for at komme af med ham.

Men derfra og så til at igangsætte en militær intervention eller krig, eller hvad vi nu kalder det – jeg foretrækker at kalde det krig; jeg tror, de fleste mennesker mener, det er en krig – er der altså meget langt, for der skal være et mål med det her.

De mål, NATO havde fra starten af, var jo, at Milosevic skulle svækkes, og at vi skulle have styr på udrensningerne. Og der vil jeg godt spørge fru Helle Degn: Hvad er der egentlig sket her? Der er jo sket lige det modsatte. Milosevic står stærkere end nogen sinde.

Vi har fra en relativt overskuelig flygtningesituation nu fået en meget uoverskuelig flygtningesituation, og derfor er det altså, jeg spørger Socialdemokratiets ordfører: Hvad skal det her lede frem til? Er det Socialdemokratiets opfattelse, at vi skal indlede en landkrig, der kan blive et nyt Vietnam i Europa, eller hvad er det, vi vil?

Man skal ligesom have et mål med at igangsætte det her, og der er de mål, man har haft hidtil, i hvert fald gjort til skamme. Man har intet opnået af det, man gerne ville. Udrensningerne er fortsat, og desværre har det altså også vist sig, at Milosevic står stærkere end nogen sinde.

(Kort bemærkning).

Holger K. Nielsen (SF):

Fru Helle Degns svar før undrer mig virkelig dybt. Hun siger, at man var nået til et vist punkt i forhandlingerne i Rambouillet, men på grund af en tiltagende humanitær situation var man nødt til at handle. Det er altså en helt anden forklaring end den, vi tidligere har hørt.

Hvis man tager fru Helle Degns udsagn for pålydende, må det betyde, at man stadig væk havde forhandlingsmuligheden i Rambouillet, men på grund af den humanitære situation var man nødt til at gribe ind.

Jeg vil godt have, om udenrigsministeren kan be- eller afkræfte, om der efter regeringens opfattelse var flere forhandlingsmuligheder i Rambouillet. Hvis man bare var nået til et vist punkt i forhandlingerne, men at man så startede bombardementerne for at imødegå en humanitær katastrofe, så er det her jo yderligere fejlagtigt, fordi det, man så udelukkende opnåede, var at forværre den humanitære katastrofe, man ville undgå gennem bombardementerne.

Jeg vil godt høre endnu en gang: Mener fru Helle Degn, at man kun var nået til et vist punkt i forhandlingerne, eller mener fru Helle Degn, at alle forhandlingsmuligheder var afsluttet på det tidspunkt?